

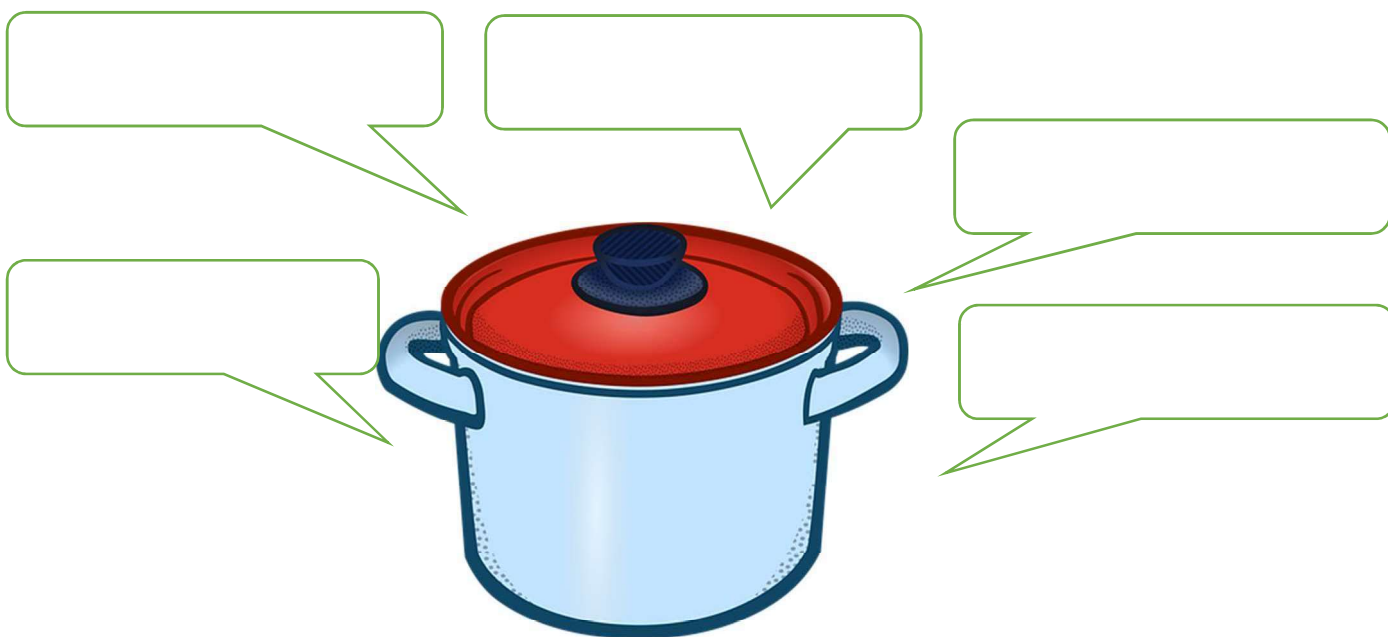

DEFINICE FANTASY

Fantasy je žánr populární literatury založený především na smyšlených či fantaskních jevech jako jsou užití magie či nadpřirozené prvky (bájně bytosti, bohové, démoni). Autoři fantasy konstruují složité snové světy jako jistou alternativu světa reálného (např. J. R. R. Tolkien a jeho Středozemě, Terry Pratchett a jeho Zeměplocha). Děj se potom odehrává buď pouze v těchto světech, střídavě ve fantaskním a reálném světě nebo ve fantazií pozměněné realitě. Původ fantasy můžeme spatřovat již v prastarých mýtech, pohádkách, středověkých legendách a rytířských eposech. S příbuznými žánry science fiction a hororem má společné fantaskní prostředí a okolnosti, v nichž se děj odehrává.

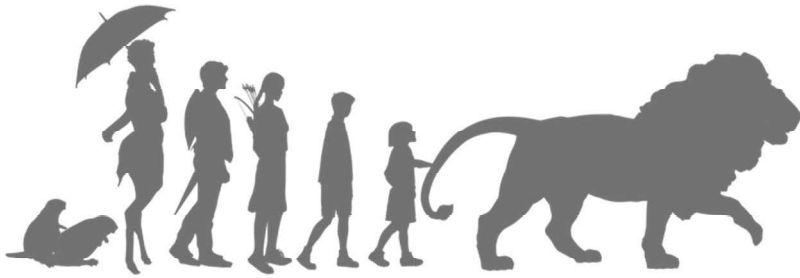
Definice k dohledání na <https://www.ctesyrad.cz/nejctivejsi/fantasy>

- **Sepiš přísady, které použiješ při vaření fantasy literatury. Vycházej z definice, ale také z vlastní zkušenosti z četby.**

- **Znáš nějaké názvy fantasy děl?**

LETOPISY NARNIE

Byly jednou čtyři děti a ty se jmenovaly Petr, Zuzana, Edmund a Lucie. Budu vám vyprávět o tom, co se jim přihodilo, když je za války rodiče poslali z Londýna pryč kvůli náletům. Poslali je k jednomu starému profesorovi, který bydlel na samotě uprostřed přírody skoro patnáct kilometrů od železnice a tři kilometry od pošty. (...)

„To jsem si mohl myslet, že bude pršet,“ povídá Edmund. Byli zrovna po snídani a seděli nahoře v pokoji, který jim pan profesor přidělil – byl to dlouhý, nízký pokoj se dvěma okny na každou stranu.

„Nech toho už zas laskavě,“ ozvala se Zuzana. „Za hodinu nebo tak nějak se to stejně vybere. A mezitím si můžeme třeba číst.“

„Nevím jak vy,“ povídá Petr, „ale já jdu prozkoumat tenhle dům.“

To se líbilo všem a díky tomu celé to dobrodružství začalo. Znáte ty domy, kde vám připadá, že budete chodit celé hodiny a nikdy nedojdete na konec? Tohle byl zrovna takový dům; a bylo v něm plno zvláštních místností.

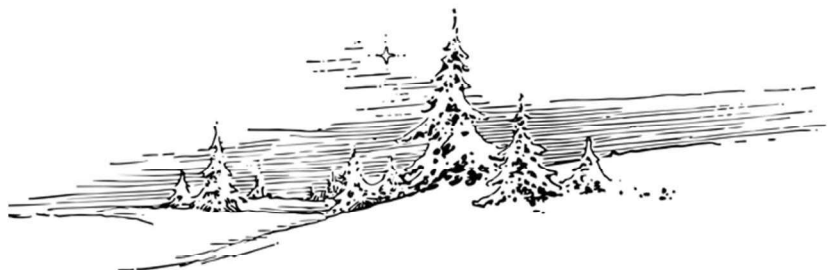
Prvních pár dveří vedlo sice jen do ložnic pro hosty, jak všichni čekali, ale hned potom se dostali do hrozně dlouhého pokoje, kde visela spousta obrazů a také tam bylo brnění; a v dalším pokoji bylo plno zelených závěsů a v koutě tam stála harfa; a pak byly tři schůdky dolů a pět schůdků nahoru a pak maličká předsíň a dveře na balkón a pak dlouhá řada pokojů, kde byly od stropu až dolů police plné knih – takových těch velmi starých knih, některé dokonce ještě větší než kostelní Bible. A pak přišel pokoj, který byl úplně prázdný, až na jednu velkou skříň, takovou tu se zrcadlem na dveřích. Nic jiného tam nebylo, vůbec nic, až na jednu mrtvou masařku za oknem.

„Hm, tady nic není,“ povídá Petr a všichni se hrnuli zase dál – všichni až na Lucinku. Lucinka zůstala, protože ji napadlo, že by se mohla podívat, jestli skříň nepůjde otevřít, i když byla předem smířená s tím, že bude zamčená. Kupodivu však šla lehce otevřít a ven se vykutálely dvě kuličky proti molům.

Podívala se dovnitř a uviděla tam viset samé kabáty – hlavně to byly dlouhé kožichy. A Lucinka měla strašně ráda dotek a vůni kožešiny. Okamžitě si vlezla do skříně a zabořila do nich obličej, ale dveře nechala otevřené, protože dobře věděla, že ve skříně se samo zavře leda úplné řululum. Za chvíli se zavrtala hlouběji a zjistila, že za první řadou kabátů visí ještě druhá. Tam už byla skoro tma a Lucinka raději natáhla ruce před sebe, aby se nepraštila do nosu o zadní stěnu skříně. Udělala ještě krok, pak druhý a třetí, pořád čekala, kdy už narazí na dřevo – a ono pořád nic!

„To musí být úplná veleskříň,“ pomyslela si, jak šla dál a dál mezi kabáty a rozhrnovala je oběma rukama. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. „Že by další kuličky proti molům?“ pomyslela si a sáhla dolů. Ale dole nenahmatala tvrdé hladké dřevo, nýbrž něco sypkého, měkkého a velmi studeného. „To je zvláštní,“ pomyslela si a šla ještě dál.

Tu si všimla, že už se tváří neatírá o měkkou kožešinu, nýbrž o něco tvrdého, hrubého a někdy i píchavého. „To jsem blázen,“ pomyslela si, „vždyť to je jako větve stromů!“ Vzápětí před sebou uviděla světýlko – ale ne malý kousek před sebou, na zadní stěně skříně, nýbrž hezky daleko. Na hlavu jí padalo něco měkkého a studeného. A to už si uvědomila, že stojí uprostřed lesa, je noc, všude leží sníh a ve vzduchu poletují sněhové vločky.

Jaké pokoje byly v domě?

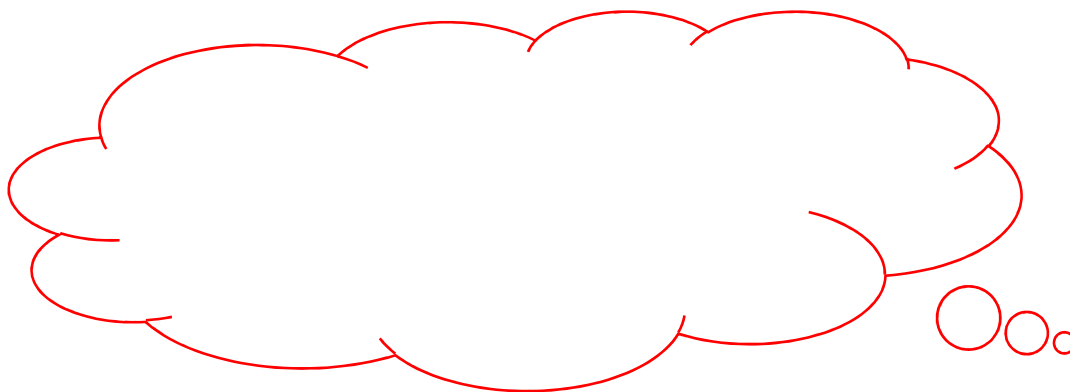
Ložnice pro _____, v hrozně dlouhém pokoji visely na zdech _____ a také tam stálo _____. V jednom pokoji byly _____ závěsy a v rohu stála _____. Pak následovala dlouhá řada pokojů, kde byly v každém _____. V posledním pokoji byla pouze _____.

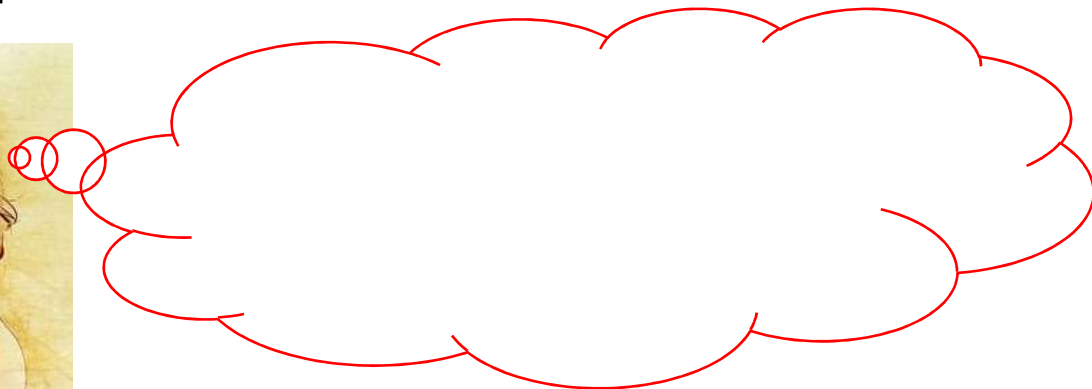
Proč vlezla Lucinka do skříně?

Lucinka dobře věděla, že ten, kdo by za sebou ve skříní zavřel dveře, by musel být _____. Představ si, že stojíš před tajemnou skříní v prázdném pokoji. Láká tě podívat se dovnitř. Co by ve skříní mohlo být zajímavého, aby to uspokojilo tvou zvědavost? Zapiš do bubliny (piš celou větou, ne pouze výčet)

Co by mohlo asi potěšit Lucinku?

Asi za deset minut dorazila k pouliční svítilně. A jak tam tak stála - dílem se divila, kde se v lese bere pouliční svítilna, dílem uvažovala, co dál - uslyšela, že se k ní blíží nějaké kroky. Za chvíli pak ze stínu lesa vystoupila podivná postavička a zastavila se ve světle lampy.

Byl to tvor jen o kousek větší než Lucinka; nad hlavou nesl zasněžený deštník. Od pasu nahoru vypadal jako kluk, od pasu dolů připomínal spíš kozu - byl porostlý chundelatou černou srstí. Místo nohou měl kozlí kopýtká. Měl i ocas, ale toho si Lucinka v první chvíli nevšimla, protože ho nesl přehozený přes ruku, aby si ho neucoural ve sněhu.

Kolem krku měl červenou vlněnou šálu a jeho kůže byla taky dočervena. Měl zvláštní, ale docela milý obličejík s krátkou špičatou bradkou, kudrnaté černé vlásky a na čele dva růžky. V jedné ruce, jak už bylo řečeno, nesl deštník; v druhé držel balíčky, převázané provázkem. Jak tam tak stál v tom sněhu a s balíčky v ruce, vypadal, jako by se vracel z vánočních nákupů. Byl to faun. Když zpozoroval Lucinku, překvapeně sebou trhl, až všechny balíčky upustil.

Zapiš všechny rozdíly mezi popisem fauna v textu a na tomto obrázku. Piš ve větách.

„Pro všechno na světě!“ zvolal faun.

„Dobrý večer,“ pozdravila Lucinka. Ale faun tak horlivě sbíral balíčky, že jí nejdřív ani neodpověděl. Potom vstal a maličko se uklonil.

„Dobrý večer, dobrý večer,“ pravil. „Nerad bych obtěžoval – ale smím se na něco zeptat? Mám totiž dojem, opravte mě, jestli se mýlím, ale nejste vy náhodou dcera Evina?“

„Jmenuji se Lucie,“ odpověděla Lucinka, neboť mu příliš nerozuměla.

„Ano, ale – promiňte, nejste náhodou to, čemu se říká holčička?“

„Samozřejmě, že jsem,“ odpověděla Lucinka.

„Takže vy jste doopravdický člověk?“

„Jistěže jsem člověk!“ pravila Lucinka, stále trochu zmatena.

„Jistě, jistě,“ řekl faun, „jak se můžu tak hloupě ptát! Ale, víte, ještě nikdy jsem neviděl ani syna Adamova, ani dceru Evinu. Jsem hrozně rád... totiž...“ a tady se zarazil, jako by už málem byl řekl něco, co říci neměl. „Rád jsem, moc rád,“ opakoval. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Tumnus.“

„Velice mě těší, že vás poznávám, pane Tumnus,“ pravila Lucinka.

„A smím se vás zeptat, Lucie, dcero Evina, jak jste se dostala do Narnie?“ otázal se pan Tumnus.

„Narnie? Co je to Narnie?“ tázala se Lucinka.

„Narnie je země, v níž se právě nacházíme,“ odpověděl faun. „Rozkládá se mezi touto svítilnou a hradem jménem Cair Paravel na východním pobřeží. A vy? Vy jste přišla z těch hlubokých lesů na západě?“

„Já... Já jsem se sem dostala z pokoje, víte? Z veleskříňě.“

„Ach tak,“ pravil pan Tumnus melancholicky. „Kdybych jen byl dával větší pozor v hodinách zeměpisu, když jsem byl ještě fauňátko! Jistě bych teď věděl o těchto cizích zemích mnohem víc.“

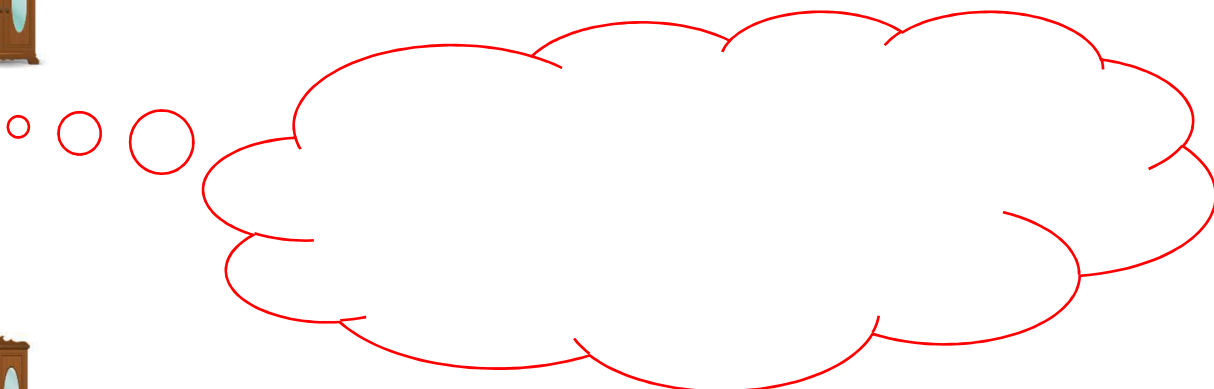
„Ale to vůbec nejsou země!“ smála se Lucinka. „To je jen támhle vzadu – totiž... nevím to jistě... víte, tam je teď léto.“

„Zatímco v Narnii je zima,“ pravil pan Tumnus. „Je tu zima už léta letoucí a budeme-li stát v tomhle sněhu, zcela určitě oba nastydneme. Dcero Evina z dalekého Království pokoje, kde se slavné město Veleskříň sluní v paprscích věčného léta, co kdybyste mi prokázala tu čest a posvětila se mnou?“

„Děkuji vám, pane Tumnus,“ řekla Lucinka, „ale myslím, že už bych se spíš měla vrátit.“

Jak by ses zachoval/a, kdybys potkal/a fauna? Bavit/a by ses s ním? Šel/šla bys s ním do jeho domu?

Stručně popiš, jak vypadá faunův příbytek. Zvenčí i zevnitř.

Porovnej svůj popis faunova domu s popisem spolužáka.

V ČEM JSME SE SHODLI?

CO JSEM MĚL/A ÚPLNĚ ODLIŠNÉ?

Porovnej svou představu s textem knihy:

A tak se Lucinka vydala na cestu lesem ruku v ruce s faunem, jako by se znali už od peřinky.

Brzy přišli do míst, kde se krajina stávala divočejší, kolem dokola bylo plno skal a cesta vedla pořád nahoru dolů. V jednom mělkém údolí pan Tumnus najednou odbočil stranou a skoro to vypadalo, jako že chce projít přímo skrz velkou skálu. Ale v posledním okamžiku Lucinka zpozorovala, že je ve skále otvor – vchod do jeskyně. Za chvíli byli uvnitř a Lucinka přivřela oči, jak ji oslnila záře ohně. Pan Tumnus vzal malými kleštičkami jeden žhavý uhlík a zapálil lampu. „Tak, a teď už to bude cobydup,“ pravil a přistavil kotlík na oheň.

Lucince se faunův domov ohromně líbil. Byla to taková malá, suchá a čistá jeskyňka v červenavém kameni, na podlaze ležel koberec, nábytek tvořily dvě židličky (jedna pro mě a jedna pro návštěvníky, prohlásil pan Tumnus), stůl, kredenc a krb, nad kterým visel obraz starého fauna se šedivou bradou. V koutě byly dveře, které zřejmě vedly do ložnice, u jedné stěny stála knihovna. Lucinka si prohlížela knížky, zatímco pan Tumnus prostíral ke svačině. Tituly zněly například: Život a dílo Silénovo, Nymfy a jejich život, Lidé, mniši a myslivci – *studie na téma lidových pověstí nebo Je člověk jenom báje?*

V dalším úryvku se zaměříme na faunovu povahu. Jaký je faun?

„Tak, dcero Evina, už je to hotovo,“ pravil faun.

A byla to vážně báječná svačina. Každý si dal jedno vajíčko naměkko, potom topinku se sardinkami, potom topinku s máslem, po- 11 tom topinku s medem a nakonec dort s cukrovou polevou. Když už Lucinka nemohla, začal faun povídat. Uměl moc hezky vyprávět o životě v lese. Vyprávěl o půlnočních bálech, kdy nymfy (ty bydlí ve studánkách) a dryády (ty bydlí ve stromech) vycházejí ven a tančí s fauny ostošest. O dlouhých štvanicích na bílého jelena, který tomu, kdo ho chytí, splní všechna přání. O hodování a hledání pokladů v hlubokých jeskyních a opuštěných dolech, kde jsou doma divocí Červení skřítkové. A o krásném teplém létě, kdy je celý les zelený a starý Silénus přijede na návštěvu na svém tlustém oslu – anebo, kdo ví, třeba i Bakchus sám – a tehdy teče v potocích místo vody víno – po dlouhé týdny trvá v celém lese jediný veliký svátek. „Jenže teď je pořád a pořád zima,“ dodal smutně. Potom, aby se trochu rozveselil, vyndal z krabičky na kredenci zvláštní flétničku – vypadala jako ze slámy – a začal hrát. A ta melodie, kterou hrál, byla tak líbezná, že se Lucince chtělo plakat a smát a tančit a usnout najednou. Jistě to trvalo velmi dlouho, než se vzpamatovala a řekla:

„Pane Tumnus, moc nerada vás přerušuji a ta melodie se mi hrozně líbí, ale teď už skutečně musím běžet. Chtěla jsem se zdržet jen chvíli.“

„Jenže to už teď nemá cenu,“ pravil faun, položil flétničku a zdvihl k ní nesmírně smutný obličej.

„Jak to, nemá cenu!“ vyskočila Lucinka a pomalu začínala mít strach. „Co tím myslíte? Já musím okamžitě domů! Budou se o mě bát!“ A pak se zeptala: „Pane Tumnus, co je vám?!“, protože faunovy tmavé oči byly náhle plné slz a slzy se mu začaly kutálet po tvářích dolů a za chvíli i ukapávat z nosu. Nakonec si položil hlavu do dlaní a naříkal a naříkal.

„Pane Tumnus, pane Tumnus,“ mluvila k němu Lucinka stále nešťastněji, „prosím, pěkně prosím, utište se! Co0 je vám? Není vám dobře? Milý pane Tumnus, tak řekněte mi přece, co vás trápí!“ Ale faun plakal dál, jako by mu to mělo srdce utrhnout, a nepřestal, ani když ho Lucinka objala kolem ramen a půjčila mu svůj kapesník. Natáhl jenom ruku a vzal si kapesník, brečel do něj a ždímal ho oběma rukama vždycky, když ho promočil skrz naskrz, takže Lucinka nakonec stála v menší louži.

„Pane Tumnus,“ houkla mu nakonec do ucha a zatřásla s ním, „nechte už toho. Okamžitě přestaňte! Že se nestydíte, takový velký faun! Proč prosím vás brečíte?!“

„Bú-bú-bú,“ naříkal pan Tumnus. „Já brečím, protože jsem takový zlý faun.“

„Ale vy přece vůbec nejste zlý faun,“ pravila Lucinka. „Já si myslím, že jste dokonce moc hodný faun. Hodnějším fauna jsem co živa nepotkala.“

„Bú-bú, to byste neříkala, kdybyste věděla všechno,“ brečel pan Tumnus. „Kdepak, já jsem zlý faun. Jsem ten nejhorší faun, jakého kdy země nosila.“

„A co jste provedl?“ tázala se Lucinka.

„Vidíte obraz mého ubohého otce támhle nad krbem?“ řekl pan Tumnus. „Ten by nikdy nic takového neudělal.“

„Ale co by neudělal?“ naléhala Lucinka.

„To, co já,“ pravil faun. „Nikdy by nevstoupil do služeb Bílé čarodějnice. Ano, tak daleko jsem dospěl. Jsem ve službách Bílé čarodějnice.“

„Kdo je to, ta Bílá čarodějnice?“

„Jak to, kdo to je! To ona má pod palcem celou Narnii! To ona zavinila tuhleto zimu. Věčně je zima, a nikdy vánoce, jen si to představte!“

„To je hrozné,“ pravila Lucinka. „Ale jak jí sloužíte vy?“

„To je právě to nejhorší,“ vzdychl pan Tumnus zhluboka. „Já pro ni dělám únosce. Ano, tak je to. Jen se na mě podívejte, dcero Evina. Věřila byste, že dokážu potkat v lese ubohé nevinné dítě, které mi nikdy nijak neublížilo, a tvářit se na ně laskavě a pozvat ho k sobě domů – jenom proto, abych ho uspal a pak vydal Bílé čarodějnici?“

„Ne,“ pravila Lucinka, „jsem si jista, že vy takový nejste.“

„Právě že jsem,“ řekl faun.

„Víte,“ pravila Lucinka pomalu (chtěla k němu být spravedlivá, ale ne příliš přísná), „víte, to bylo moc ošklivé. Ale vidím, že toho opravdu litujete, takže jistě už nic takového neuděláte.“

„Dcero Evina, tys to nepochopila!“ vykřikl faun. „To není něco, co jsem kdysi udělal. To je něco, co dělám zrovna teď!“

„Jak to?!“ zvolala Lucinka a strašně zbledla.

„Vy jste to dítě,“ pravil pan Tumnus. „Bílá čarodějnice mi poručila, že každého syna Adamova nebo dceru Evinu, kterou potkám tady v lese, musím chytit a jí přivést. A vy jste první, koho potkávám. A já jsem se na vás tvářil laskavě a pozval jsem vás na svačinu a celou tu dobu jsem chtěl počkat, až usnete, a potom jí to jít oznámit.“

„Ale neuděláte to, že ne? Prosím, prosím, nedělejte to! To opravdu nesmíte.“

„A když to neudělám,“ pravil faun a znovu se rozplakal, „ona na to jistě přijde. A dá mi useknout ocas a uříznout růžky a vyškubat fousy a moje krásná rozeklaná kopýtka promění v taková hrozná, jako mají koně. A jestli se opravdu a vážně rozzlobí, promění mě v kámen a já budu sochou fauna v tom jejím příšerném zámku, dokud nebudou obsazeny všechny čtyři trůny na Cair Paravel – a kdo ví, kdy se to stane, stane-li se to vůbec.“

„To mě moc mrzí, pane Tumnus,“ řekla Lucinka, „ale pěkně vás prosím, pusťte mě domů!“

„To víte, že pustím,“ řekl faun. „Nic jiného mi nezbyvá. Teď to vidím. Než jsem vás potkal, vůbec jsem nevěděl, jací lidé jsou. Teď, když vás znám, už vás nemohu vydat Bílé čarodějnici. Ale musíte okamžitě zmizet. Vyprovodím vás zpátky k lampě. Odtamtud už doufám trefíte?“

Proč faun slouží královně, která je zlá? _____

Vyber z vlastností ty, které má faun:

statečný

bázlivý

vystrašený

lakomý

Je zrádce

pohostinný

dobrosrdečný

Je dobrým
vypravěčem.

smutný

Naslouchá svému
svědomí.

milý

lstivý

zlý

Napiš stručně, jaký je faun, odůvodni.

Vyber jednu hlavní vlastnost fauna:

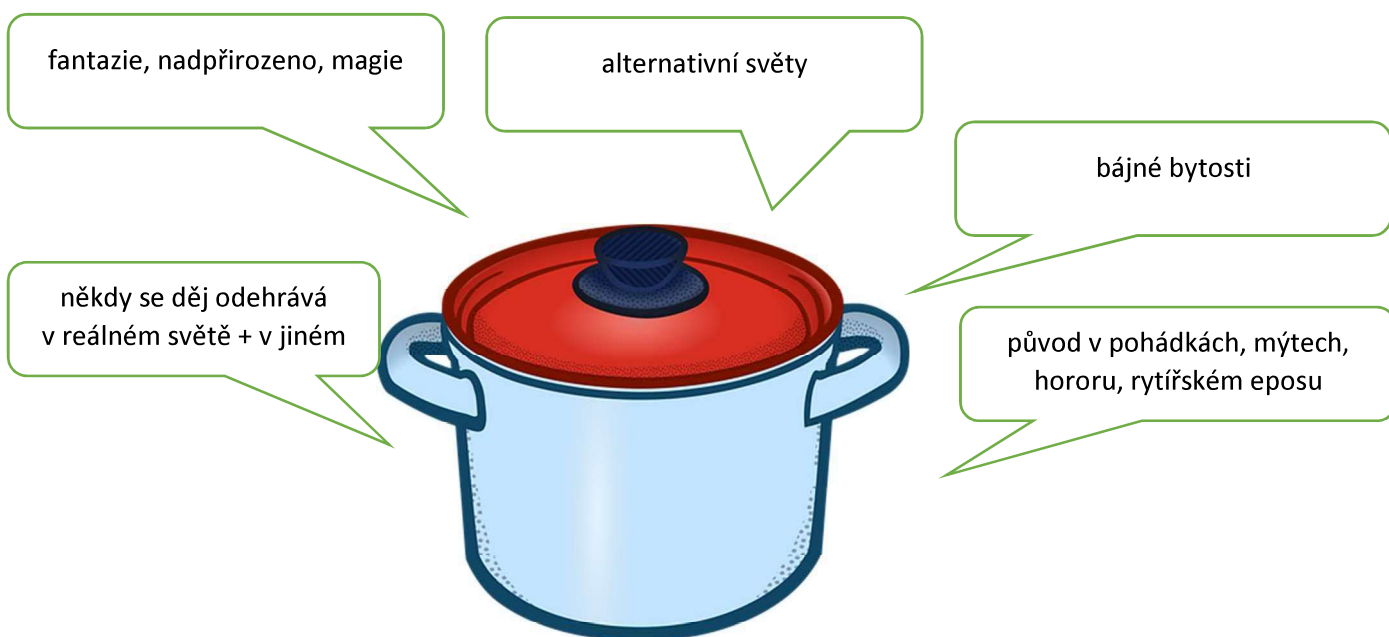

DEFINICE FANTASY

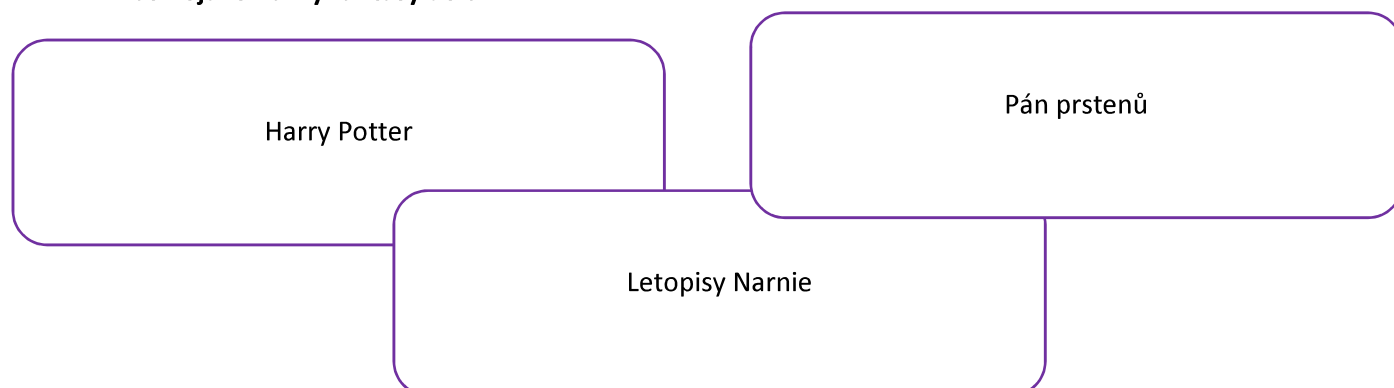
Fantasy je žánr populární literatury založený především na smyšlených či fantaskních jevech jako jsou užití magie či nadpřirozené prvky (bájně bytosti, bohové, démoni). Autoři fantasy konstruují složité snové světy jako jistou alternativu světa reálného (např. J. R. R. Tolkien a jeho Středozemě, Terry Pratchett a jeho Zeměplocha). Děj se potom odehrává buď pouze v těchto světech, střídavě ve fantaskním a reálném světě nebo ve fantazií pozměněné realitě. Původ fantasy můžeme spatřovat již v prastarých mýtech, pohádkách, středověkých legendách a rytířských eposech. S příbuznými žánry science fiction a hororem má společné fantaskní prostředí a okolnosti, v nichž se děj odehrává.

Definice k dohledání na <https://www.ctesyrad.cz/nejctivejsi/fantasy>

- **Sepiš přísady, které použiješ při vaření fantasy literatury. Vycházej z definice, ale také z vlastní zkušenosti z četby.**

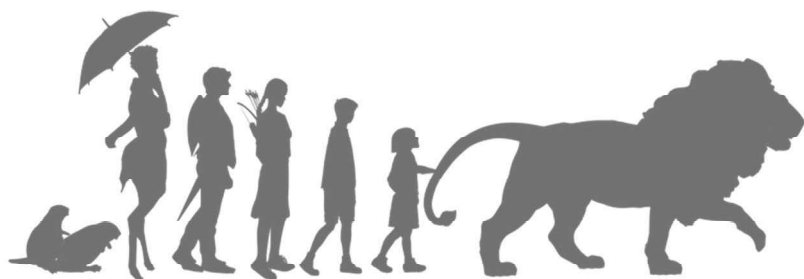

- **Znáš nějaké názvy fantasy děl?**

LETOPISY NARNIE

Byly jednou čtyři děti a ty se jmenovaly Petr, Zuzana, Edmund a Lucie. Budu vám vyprávět o tom, co se jim přihodilo, když je za války rodiče poslali z Londýna pryč kvůli náletům. Poslali je k jednomu starému profesorovi, který bydlel na samotě uprostřed přírody skoro patnáct kilometrů od železnice a tři kilometry od pošty. (...)

„To jsem si mohl myslet, že bude pršet,“ povídá Edmund. Byli zrovna po snídani a seděli nahoře v pokoji, který jim pan profesor přidělil – byl to dlouhý, nízký pokoj se dvěma okny na každou stranu.

„Nech toho už zas laskavě,“ ozvala se Zuzana. „Za hodinu nebo tak nějak se to stejně vybere. A mezitím si můžeme třeba číst.“

„Nevím jak vy,“ povídá Petr, „ale já jdu prozkoumat tenhle dům.“

To se líbilo všem a díky tomu celé to dobrodružství začalo. Znáte ty domy, kde vám připadá, že budete chodit celé hodiny a nikdy nedojdete na konec? Tohle byl zrovna takový dům; a bylo v něm plno zvláštních místností.

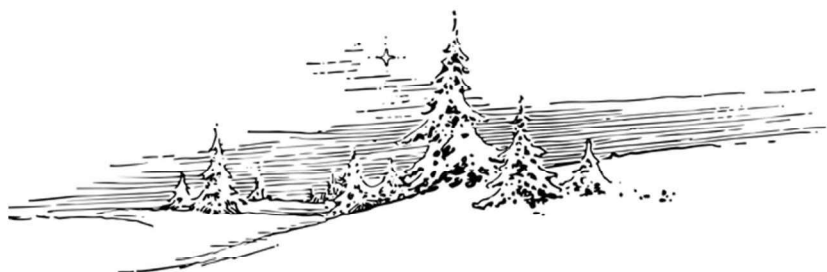
Prvních pár dveří vedlo sice jen do ložnic pro hosty, jak všichni čekali, ale hned potom se dostali do hrozně dlouhého pokoje, kde visela spousta obrazů a také tam bylo brnění; a v dalším pokoji bylo plno zelených závěsů a v koutě tam stála harfa; a pak byly tři schůdky dolů a pět schůdků nahoru a pak maličká předsíň a dveře na balkón a pak dlouhá řada pokojů, kde byly od stropu až dolů police plné knih – takových těch velmi starých knih, některé dokonce ještě větší než kostelní Bible. A pak přišel pokoj, který byl úplně prázdný, až na jednu velkou skříň, takovou tu se zrcadlem na dveřích. Nic jiného tam nebylo, vůbec nic, až na jednu mrtvou masařku za oknem.

„Hm, tady nic není,“ povídá Petr a všichni se hrnuli zase dál – všichni až na Lucinku. Lucinka zůstala, protože ji napadlo, že by se mohla podívat, jestli skříň nepůjde otevřít, i když byla předem smířená s tím, že bude zamčená. Kupodivu však šla lehce otevřít a ven se vykutálely dvě kuličky proti molům.

Podívala se dovnitř a uviděla tam viset samé kabáty – hlavně to byly dlouhé kožichy. A Lucinka měla strašně ráda dotek a vůni kožešiny. Okamžitě si vlezla do skříňe a zabořila do nich obličej, ale dveře nechala otevřené, protože dobře věděla, že ve skříni se samo zavře leda úplné řululum. Za chvíli se zavrtala hlouběji a zjistila, že za první řadou kabátů visí ještě druhá. Tam už byla skoro tma a Lucinka raději natáhla ruce před sebe, aby se nepraštila do nosu o zadní stěnu skříňe. Udělala ještě krok, pak druhý a třetí, pořád čekala, kdy už narazí na dřevo – a ono pořád nic!

„To musí být úplná veleskříň,“ pomyslela si, jak šla dál a dál mezi kabáty a rozhrnovala je oběma rukama. Pak si všimla, že jí něco křupe pod nohama. „Že by další kuličky proti molům?“ pomyslela si a sáhla dolů. Ale dole nenahmatala tvrdé hladké dřevo, nýbrž něco sypkého, měkkého a velmi studeného. „To je zvláštní,“ pomyslela si a šla ještě dál.

Tu si všimla, že už se tváří neatírá o měkkou kožešinu, nýbrž o něco tvrdého, hrubého a někdy i píchavého. „To jsem blázen,“ pomyslela si, „vždyť to je jako větve stromů!“ Vzápětí před sebou uviděla světýlko – ale ne malý kousek před sebou, na zadní stěně skříňe, nýbrž hezky daleko. Na hlavu jí padalo něco měkkého a studeného. A to už si uvědomila, že stojí uprostřed lesa, je noc, všude leží sníh a ve vzduchu poletují sněhové vločky.

Jaké pokoje byly v domě?

Ložnice pro HOSTY, v hrozně dlouhém pokoji visely na zdech OBRAZY a také tam stálo BRNĚNÍ. V jednom pokoji byly ZELENÉ závěsy a v rohu stála HARFA. Pak následovala dlouhá řada pokojů, kde byly v každém POLICE S KNIHAMI. V posledním pokoji byla pouze SKŘÍŇ.

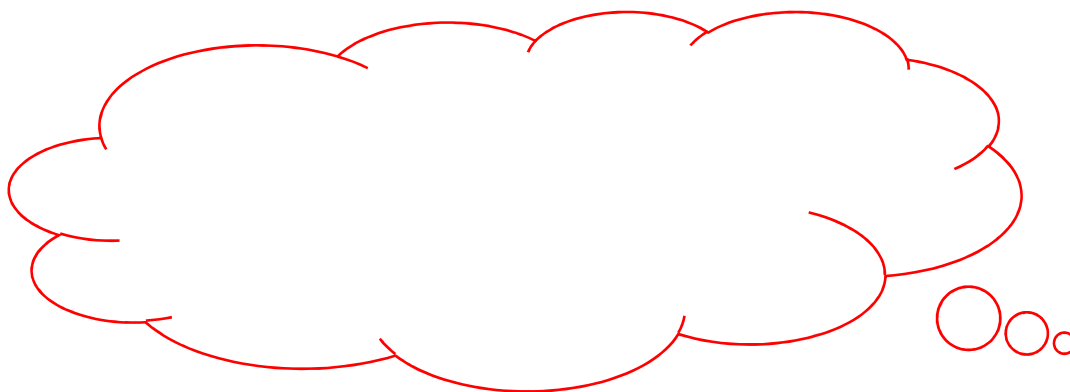
Proč vlezla Lucinka do skříně?

Byla zvědavá, co tam najde. Měla ráda kožeštinové kabáty, které tam visely.

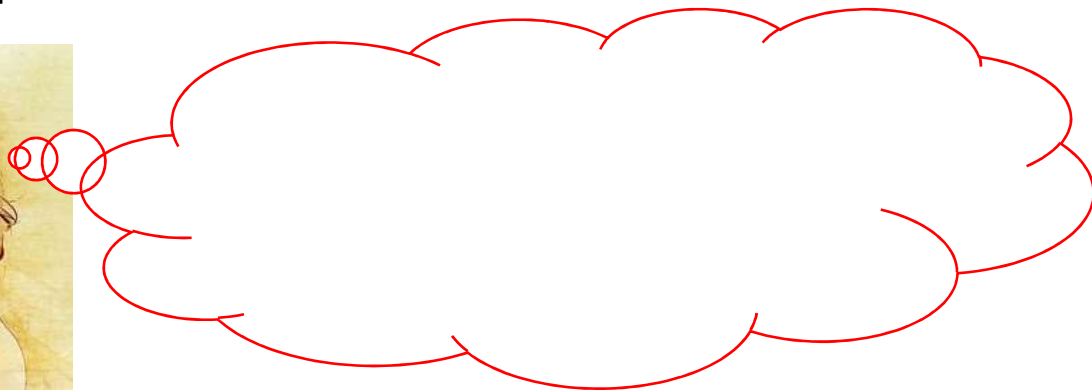

Lucinka dobře věděla, že ten, kdo by za sebou ve skříní zavřel dveře, by musel být ŤULULUM.

Představ si, že stojíš před tajemnou skříní v prázdném pokoji. Láká tě podívat se dovnitř. Co by ve skříní mohlo být zajímavého, aby to uspokojilo tvou zvědavost? Zapiš do bubliny (piš celou větou, ne pouze výčet)

Co by mohlo asi potěšit Lucinku?

Asi za deset minut dorazila k pouliční svítilně. A jak tam tak stála - dílem se divila, kde se v lese bere pouliční svítilna, dílem uvažovala, co dál - uslyšela, že se k ní blíží nějaké kroky. Za chvíli pak ze stínu lesa vystoupila podivná postavička a zastavila se ve světle lampy.

Byl to tvor jen o kousek větší než Lucinka; nad hlavou nesl zasněžený deštník. Od pasu nahoru vypadal jako kluk, od pasu dolů připomínal spíš kozu - byl porostlý chundelatou černou srstí. Místo nohou měl kozlí kopýtká. Měl i ocas, ale toho si Lucinka v první chvíli nevšimla, protože ho nesl přehozený přes ruku, aby si ho neucoural ve sněhu.

Kolem krku měl červenou vlněnou šálu a jeho kůže byla taky dočervena. Měl zvláštní, ale docela milý obličejík s krátkou špičatou bradkou, kudrnaté černé vlásky a na čele dva růžky. V jedné ruce, jak už bylo řečeno, nesl deštník; v druhé držel balíčky, převázané provázkem. Jak tam tak stál v tom sněhu a s balíčky v ruce, vypadal, jako by se vracel z vánočních nákupů. Byl to faun. Když zpozoroval Lucinku, překvapeně sebou trhl, až všechny balíčky upustil.

Zapiš všechny rozdíly mezi popisem fauna v textu a na tomto obrázku. Piš ve větách.

1. V jedné ruce měl deštník, ve druhé držel balíčky.
2. Byl porostlý srstí – všude.
3. Měl delší ocas, protože si ho mohl urousat ve sněhu.
4. Kolem krku měl uvázanou šálu.
5. Kůži měl dočervena.
6. Jeho bradka byla špičatá.
7. Vlasy měl kudrnaté.

0 uších v textu není zmínka, nelze porovnat.

„Pro všechno na světě!“ zvolal faun.

„Dobry večer,“ pozdravila Lucinka. Ale faun tak horlivě sbíral balíčky, že jí nejdřív ani neodpověděl. Potom vstal a maličko se uklonil.

„Dobry večer, dobry večer,“ pravil. „Nerad bych obtěžoval – ale smím se na něco zeptat? Mám totiž dojem, opravte mě, jestli se mýlím, ale nejste vy náhodou dcera Evina?“

„Jmenuji se Lucie,“ odpověděla Lucinka, neboť mu příliš nerozuměla.

„Ano, ale – promiňte, nejste náhodou to, čemu se říká holčička?“

„Samozřejmě, že jsem,“ odpověděla Lucinka.

„Takže vy jste doopravdický člověk?“

„Jistěže jsem člověk!“ pravila Lucinka, stále trochu zmatena.

„Jistě, jistě,“ řekl faun, „jak se můžu tak hloupě ptát! Ale, víte, ještě nikdy jsem neviděl ani syna Adamova, ani dceru Evinu. Jsem hrozně rád... totiž...“ a tady se zarazil, jako by už málem byl řekl něco, co říci neměl. „Rád jsem, moc rád,“ opakoval. „Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se Tumnus.“

„Velice mě těší, že vás poznávám, pane Tumnus,“ pravila Lucinka.

„A smím se vás zeptat, Lucie, dcero Evina, jak jste se dostala do Narnie?“ otázal se pan Tumnus.

„Narnie? Co je to Narnie?“ tázala se Lucinka.

„Narnie je země, v níž se právě nacházíme,“ odpověděl faun. „Rozkládá se mezi touto svítilnou a hradem jménem Cair Paravel na východním pobřeží. A vy? Vy jste přišla z těch hlubokých lesů na západě?“

„Já... Já jsem se sem dostala z pokoje, víte? Z veleskříně.“

„Ach tak,“ pravil pan Tumnus melancholicky. „Kdybych jen byl dával větší pozor v hodinách zeměpisu, když jsem byl ještě fauňátko! Jistě bych teď věděl o těchto cizích zemích mnohem víc.“

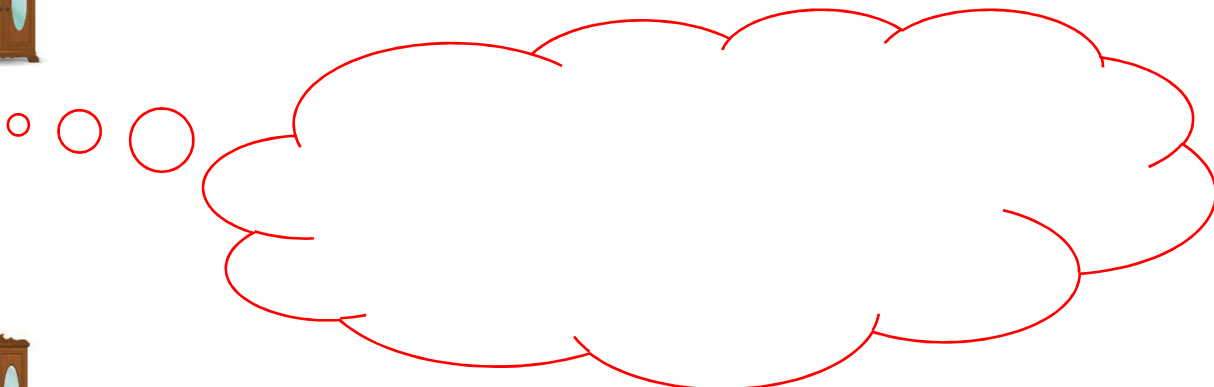
„Ale to vůbec nejsou země!“ smála se Lucinka. „To je jen támhle vzadu – totiž... nevím to jistě... víte, tam je teď léto.“

„Zatímco v Narnii je zima,“ pravil pan Tumnus. „Je tu zima už léta letoucí a budeme-li stát v tomhle sněhu, zcela určitě oba nastydne. Dcero Evina z dalekého Království pokoje, kde se slovutné město Veleskříň sluní v paprscích věčného léta, co kdybyste mi prokázala tu čest a posvěčila se mnou?“

„Děkuji vám, pane Tumnus,“ řekla Lucinka, „ale myslím, že už bych se spíš měla vrátit.“

Jak by ses zachoval/a, kdybys potkal/a fauna? Bavit/a by ses s ním? Šel/šla bys s ním do jeho domu?

Stručně popiš, jak vypadá faunův příbytek. Zvenčí i zevnitř.

Porovnej svůj popis faunova domu s popisem spolužáka.

V ČEM JSME SE SHODLI?

CO JSEM MĚL/A ÚPLNĚ ODLIŠNÉ?

Porovnej svou představu s textem knihy:

A tak se Lucinka vydala na cestu lesem ruku v ruce s faunem, jako by se znali už od peřinky.

Brzy přišli do míst, kde se krajina stávala divočejší, kolem dokola bylo plno skal a cesta vedla pořád nahoru dolů. V jednom mělkém údolí pan Tumnus najednou odbočil stranou a skoro to vypadalo, jako že chce projít přímo skrz velkou skálu. Ale v posledním okamžiku Lucinka zpozorovala, že je ve skále otvor – vchod do jeskyně. Za chvíli byli uvnitř a Lucinka přivřela oči, jak ji oslnila záře ohně. Pan Tumnus vzal malými kleštičkami jeden žhavý uhlík a zapálil lampu. „Tak, a teď už to bude cobydup,“ pravil a přistavil kotlík na oheň.

Lucince se faunův domov ohromně líbil. Byla to taková malá, suchá a čistá jeskyňka v červenavém kameni, na podlaze ležel koberec, nábytek tvořily dvě židličky (jedna pro mě a jedna pro návštěvníky, prohlásil pan Tumnus), stůl, kredenc a krb, nad kterým visel obraz starého fauna se šedivou bradou. V koutě byly dveře, které zřejmě vedly do ložnice, u jedné stěny stála knihovna. Lucinka si prohlížela knížky, zatímco pan Tumnus prostíral ke svačině. Tituly zněly například: Život a dílo Silénovo, Nymfy a jejich život, Lidé, mniši a myslivci – *studie na téma lidových pověstí nebo Je člověk jenom báje?*

V dalším úryvku se zaměříme na faunovu povahu. Jaký je faun?

„Tak, dcero Evina, už je to hotovo,“ pravil faun.

A byla to vážně báječná svačina. Každý si dal jedno vajíčko naměkko, potom topinku se sardinkami, potom topinku s máslem, po- 11 tom topinku s medem a nakonec dort s cukrovou polevou. Když už Lucinka nemohla, začal faun povídat. Uměl moc hezky vyprávět o životě v lese. Vyprávěl o půlnočních bálech, kdy nymfy (ty bydlí ve studánkách) a dryády (ty bydlí ve stromech) vycházejí ven a tančí s fauny ostošest. O dlouhých štvanicích na bílého jelena, který tomu, kdo ho chytí, splní všechna přání. O hodování a hledání pokladů v hlubokých jeskyních a opuštěných dolech, kde jsou doma divocí Červení skřítkové. A o krásném teplém létě, kdy je celý les zelený a starý Silénus přijede na návštěvu na svém tlustém oslu – anebo, kdo ví, třeba i Bakchus sám – a tehdy teče v potocích místo vody víno – po dlouhé týdny trvá v celém lese jediný veliký svátek. „Jenže teď je pořád a pořád zima,“ dodal smutně. Potom, aby se trochu rozveselil, vyndal z krabičky na kredenci zvláštní flétničku – vypadala jako ze slámy – a začal hrát. A ta melodie, kterou hrál, byla tak líbezná, že se Lucince chtělo plakat a smát a tančit a usnout najednou. Jistě to trvalo velmi dlouho, než se vzpamatovala a řekla:

„Pane Tumnus, moc nerada vás přerušuji a ta melodie se mi hrozně líbí, ale teď už skutečně musím běžet. Chtěla jsem se zdržet jen chvíli.“

„Jenže to už teď nemá cenu,“ pravil faun, položil flétničku a zdvihl k ní nesmírně smutný obličej.

„Jak to, nemá cenu!“ vyskočila Lucinka a pomalu začínala mít strach. „Co tím myslíte? Já musím okamžitě domů! Budou se o mě bát!“ A pak se zeptala: „Pane Tumnus, co je vám?!“, protože faunovy tmavé oči byly náhle plné slz a slzy se mu začaly kutálet po tvářích dolů a za chvíli i ukapávat z nosu. Nakonec si položil hlavu do dlaní a naříkal a naříkal.

„Pane Tumnus, pane Tumnus,“ mluvila k němu Lucinka stále nešťastněji, „prosím, pěkně prosím, utište se! Co0 je vám? Není vám dobře? Milý pane Tumnus, tak řekněte mi přece, co vás trápí!“ Ale faun plakal dál, jako by mu to mělo srdce utrhnout, a nepřestal, ani když ho Lucinka objala kolem ramen a půjčila mu svůj kapesník. Natáhl jenom ruku a vzal si kapesník, brečel do něj a ždímal ho oběma rukama vždycky, když ho promočil skrz naskrz, takže Lucinka nakonec stála v menší louži.

„Pane Tumnus,“ houkla mu nakonec do ucha a zatřásla s ním, „nechte už toho. Okamžitě přestaňte! Že se nestydíte, takový velký faun! Proč prosím vás brečíte?!“

„Bú-bú-bú,“ naříkal pan Tumnus. „Já brečím, protože jsem takový zlý faun.“

„Ale vy přece vůbec nejste zlý faun,“ pravila Lucinka. „Já si myslím, že jste dokonce moc hodný faun. Hodnějším fauna jsem co živa nepotkala.“

„Bú-bú, to byste neříkala, kdybyste věděla všechno,“ brečel pan Tumnus. „Kdepak, já jsem zlý faun. Jsem ten nejhorší faun, jakého kdy země nosila.“

„A co jste provedl?“ tázala se Lucinka.

„Vidíte obraz mého ubohého otce támhle nad krbem?“ řekl pan Tumnus. „Ten by nikdy nic takového neudělal.“

„Ale co by neudělal?“ naléhala Lucinka.

„To, co já,“ pravil faun. „Nikdy by nevstoupil do služeb Bílé čarodějnice. Ano, tak daleko jsem dospěl. Jsem ve službách Bílé čarodějnice.“

„Kdo je to, ta Bílá čarodějnice?“

„Jak to, kdo to je! To ona má pod palcem celou Narnii! To ona zavinila tuhleto zimu. Věčně je zima, a nikdy vánoce, jen si to představte!“

„To je hrozné,“ pravila Lucinka. „Ale jak jí sloužíte vy?“

„To je právě to nejhorší,“ vzdychl pan Tumnus zhluboka. „Já pro ni dělám únosce. Ano, tak je to. Jen se na mě podívejte, dcero Evina. Věřila byste, že dokážu potkat v lese ubohé nevinné dítě, které mi nikdy nijak neublížilo, a tvářit se na ně laskavě a pozvat ho k sobě domů – jenom proto, abych ho uspal a pak vydal Bílé čarodějnici?“

„Ne,“ pravila Lucinka, „jsem si jista, že vy takový nejste.“

„Právě že jsem,“ řekl faun.

„Víte,“ pravila Lucinka pomalu (chtěla k němu být spravedlivá, ale ne příliš přísná), „víte, to bylo moc ošklivé. Ale vidím, že toho opravdu litujete, takže jistě už nic takového neuděláte.“

„Dcero Evina, tys to nepochopila!“ vykřikl faun. „To není něco, co jsem kdysi udělal. To je něco, co dělám zrovna teď!“

„Jak to?!“ zvolala Lucinka a strašně zbledla.

„Vy jste to dítě,“ pravil pan Tumnus. „Bílá čarodějnice mi poručila, že každého syna Adamova nebo dceru Evinu, kterou potkám tady v lese, musím chytit a jí přivést. A vy jste první, koho potkávám. A já jsem se na vás tvářil laskavě a pozval jsem vás na svačinu a celou tu dobu jsem chtěl počkat, až usnete, a potom jí to jít oznámit.“

„Ale neuděláte to, že ne? Prosím, prosím, nedělejte to! To opravdu nesmíte.“

„A když to neudělám,“ pravil faun a znovu se rozplakal, „ona na to jistě přijde. A dá mi useknout ocas a uříznout růžky a vyškubat fousy a moje krásná rozeklaná kopýtka promění v taková hrozná, jako mají koně. A jestli se opravdu a vážně rozzlobí, promění mě v kámen a já budu sochou fauna v tom jejím příšerném zámku, dokud nebudou obsazeny všechny čtyři trůny na Cair Paravel – a kdo ví, kdy se to stane, stane-li se to vůbec.“

„To mě moc mrzí, pane Tumnus,“ řekla Lucinka, „ale pěkně vás prosím, pusťte mě domů!“

„To víte, že pustím,“ řekl faun. „Nic jiného mi nezbyvá. Teď to vidím. Než jsem vás potkal, vůbec jsem nevěděl, jací lidé jsou. Teď, když vás znám, už vás nemohu vydat Bílé čarodějnici. Ale musíte okamžitě zmizet. Vyprovodím vás zpátky k lampě. Odtamtud už doufám trefíte?“

Proč faun slouží královně, která je zlá? _____

Vyber z vlastností ty, které má faun:

statečný

bázlivý

vystrašený

lakomý

Je zrádce

pohostinný

dobrosrdečný

Je dobrým
vypravěčem.

smutný

Naslouchá svému
svědomí.

milý

lstivý

zlý

Napiš stručně, jaký je faun, odůvodni.

Faun je zlý a lstivý, protože se bojí královna. Když se setká s Lucinkou, zpytuje svědomí a své chování změní. Můžeme o něm na závěr říct, že je statečný. Pasují na něj skoro všechny vlastnosti, ale záleží na tom, v jaké fázi příběhu ho sledujeme.

Vyber jednu hlavní vlastnost fauna: